

อนาคตภาพสถาบันการจัดการความปลอดภัยแห่งมหาวิทยาลัยเกริก

The Scenario of Safety Management Institute of Krirk University

Li Shaoyun¹, และ สมชัย พุทธา²

Li Shaoyun¹, and Somchai Phuttha²

สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกริก

Educational Administration Program, Faculty of Liberal Arts, Krirk University

E-mail: li.shaoyun@email.krirk.ac.th¹, somchi41@gmail.com²

Received October 29, 2024; Revised November 20, 2024; Accepted December 3, 2024

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอแนวคิดในการจัดการสถาบันความปลอดภัยแห่งมหาวิทยาลัยเกริกที่เป็นหน่วยงานใหม่ เนื่องจากปัจจุบันมหาวิทยาลัยได้พัฒนาการเรียนการสอนที่มีหลักสูตรวิทยาลัยนานาชาติและอิสลามศึกษา ทำให้สังคมวิชาการของมหาวิทยาลัยเกริกประกอบด้วยผู้คนที่หลากหลาย ทั้งภาษา เชื้อชาติ และวัฒนธรรม ฯลฯ มาศึกษาและมาทำงานร่วมกัน ด้วยความคำนึงถึงการเป็นชุมชนที่ความปลอดภัย ทางมหาวิทยาลัยจึงได้จัดตั้ง “สถาบันการจัดการความปลอดภัย” ขึ้นเพื่อบริหารจัดการและดูแลบุคคลที่เกี่ยวข้องให้มีความปลอดภัยจากอุบัติเหตุในรูปแบบต่างๆ ทั้งภัยพิบัติทางธรรมชาติและภัยพิบัติจากการกระทำของมนุษย์ ในการนี้ ผู้เขียนได้ทำการทบทวนอนาคตภาพสถาบันการจัดการความปลอดภัยแห่งนี้ โดยผู้เขียนเสนอแนวคิดว่า ควรให้ความสนใจดูแลความปลอดภัยจากภัยพิบัติเป็นความสอดคล้องกับนโยบายของประเทศที่ได้อ้างอิงในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566–2570) ของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และสอดคล้องกับนโยบายความร่วมมือการพัฒนาระหว่างประเทศแบบพหุภาคีของสหประชาชาติที่กล่าวไว้ในเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals) ข้อตกลงอาเซียน และ โครงการเส้นทางสายไหมศตวรรษที่ 21 (Belt and Road Initiative) และเพื่อให้สถาบันฯ สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพและก่อให้เกิดประสิทธิผล ผู้เขียนได้เสนอกรอบแนวคิดและแนวทางต่างๆ เพื่อเป็นรากฐานในการขับเคลื่อนงาน อันได้แก่ คือ แนวคิดองค์การสมัยใหม่ การจัดการสมัยใหม่ การจัดการสาธารณภัย การจัดการความเสี่ยงและการลดผลกระทบ การบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วม และการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

คำสำคัญ: การจัดการความปลอดภัย; องค์การสมัยใหม่; การจัดการความเสี่ยงและการลดผลกระทบ; การบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วม; การศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

Abstract

The purpose of this article is to present the ideas for managing the Security Institute of Kirk University. Nowadays, the university has developed teaching methods, including international college courses and Islamic studies. This makes the academic society of Kirk University consist of people of various languages, nationalities, cultures, etc., who come to study and work together. Considering being a safe community, the university has established the “Safety Management Institute of Kirk University” to manage and care for related persons to be safe from various dangers, both natural disasters and disasters caused by human actions. In this regard, the author has studied the future of this security management institute. The author found that paying attention to safety from disasters is consistent with the national policy referred to in the 13th National Economic and Social Development Plan (2023–2027) of the National Economic and Social Development Council. It aligns with the United Nations' multilateral international development cooperation policy as stated in the Sustainable Development Goals, ASEAN Agreement, and the 21st Century Silk Road Initiative (Belt and Road Initiative). Regarding efficient and practical works, the author has studied various concepts and approaches as a foundation for driving work, including modern organizational concepts. Modern management, disaster management, risk management and impact mitigation, participatory management, and education for sustainability development.

Keywords: safety management; modern organization; risk and impact mitigation; participatory management; education for sustainability development

บทนำ

ความปลอดภัย เป็นสิทธิที่ประชาชนทุกคนพึงมีพึงได้ โดยประชาชนมีสิทธิที่จะอยู่อาศัยอย่างปลอดภัย มีสิทธิที่จะมีส่วนร่วมในการตัดสินใจและจัดการกับสิ่งแวดล้อมของชุมชน เพื่อให้เกิดความปลอดภัย ประชาชนมีสิทธิที่จะตัดสินใจว่าสิ่งใดคืออันตราย อะไรคือปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดการบาดเจ็บและความไม่ปลอดภัย องค์การอนามัยโลก (World Health Organization – WHO) ได้ใช้กรอบแนวคิดที่เรียกว่า "ชุมชนปลอดภัย (Safety community)" ต่อสู้กับปัญหาความไม่ปลอดภัยที่เกิดขึ้นในประเทศต่างๆ ทั่วโลก โดยมีหลักการดำเนินงานที่มุ่งเน้นให้ชุมชนเป็นศูนย์กลางในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมชุมชน เพื่อให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและลดพฤติกรรมที่มีความเสี่ยงระดับบุคคลที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิต (International Safe Community Certifying Centre – ISCCC, n.d.) และเมื่อกล่าวถึงเหตุการณ์ร้ายที่เป็นภัยคุกคามความปลอดภัย ที่ส่งผลกระทบต่อบุคคลจำนวนมากอย่างรุนแรง ไม่ว่าจะเป็นความสูญเสียทรัพย์สินสิ่งของ การบาดเจ็บ การไร้ที่อยู่อาศัยที่ทำกินอันเป็นความลำบากอย่าง

แผนสหประชาชาติคือ “ภัยพิบัติ” ซึ่งโดยทั่วไปสามารถพิจารณาลักษณะการเกิดได้เป็นสองประเภท (Ministry of Social Development and Human Security, 2015) คือ 1) ภัยพิบัติจากธรรมชาติ (Natural Disaster) และ 2) ภัยพิบัติที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ (Manmade Disaster) เนื่องจากสิ่งประดิษฐ์ เช่น อุบัติเหตุ หรือการสงคราม เป็นต้น

นโยบายการดูแลภัยพิบัติของประเทศไทยไทยและเพื่อนบ้าน

ประเทศไทยได้มีการกล่าวถึงและเข้าเกี่ยวข้องในการรับมือภัยพิบัติและการดูแลความปลอดภัยในระดับนโยบาย ทั้งในระดับประเทศ และระดับนานาชาติ กล่าวคือ

1. ในระดับประเทศ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 ได้ระบุเรื่องนี้ไว้ในหมวดหมายต่างๆ (Office of the National Economic and Social Development Council, 2022) ดังนี้

หมวดหมายที่ 8 ภายใต้บริบทโลกใหม่ การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยง โดยส่งเสริมให้เมืองยกระดับสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะ เป็นการเปลี่ยนผ่านไปสู่ภาครัฐดิจิทัลในระดับท้องถิ่น และผลักดันให้เมืองเตรียมความพร้อมในการรับมือกับภัยพิบัติ เพื่อให้ประชาชนทุกกลุ่มมีคุณภาพชีวิตที่ดีอย่างทั่วถึง พัฒนาบุคลากร การศึกษา การวิจัยเทคโนโลยี และนวัตกรรม ให้มีคุณภาพ มีศักยภาพในการบริหารจัดการพื้นที่และเมืองอย่างมีประสิทธิภาพ มีระบบตรวจสอบ ติดตาม และประเมินผล

หมวดหมายที่ 10 ท่ามกลางข้อจำกัดด้านการบริหารจัดการ ทำให้ทรัพยากรธรรมชาติเสื่อมโทรม ปัญหาสิ่งแวดล้อมมีความรุนแรงมากขึ้น และการปล่อยก๊าซเรือนกระจกยังมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง คือการเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลง และความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่ โดยเฉพาะประเด็นการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยการใช้กลยุทธ์การฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากร และการพัฒนาเทคโนโลยี นวัตกรรม และกลไกสนับสนุนเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

หมวดหมายที่ 11 ภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นในประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นภัยตามฤดูกาล ภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อประเทศไทยมากที่สุด คือ อุทกภัย ดังนั้นจึงต้องมีการจัดการและป้องกันอย่างเป็นระบบจนครบกระบวนการ โดยใช้กลยุทธ์การพัฒนาการป้องกันและลดผลกระทบในพื้นที่สำคัญ มีการพัฒนาและเพิ่มศักยภาพประชาชนและชุมชนโดยการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีการอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติระบบนิเวศและการส่งเสริมความร่วมมือกับต่างประเทศ เพื่อการบริหารจัดการในการลดความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

2. ในระดับนานาชาติ ประเทศไทยไม่ใช่ประเทศที่อยู่โดดเดี่ยวในโลก จึงต้องมีความร่วมมือการพัฒนาที่เชื่อมโยงกับกรอบความร่วมมือระหว่างประเทศแบบพหุภาคี (multilateral) ซึ่งหมายความว่าทั้ง 3 กับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ได้เชื่อมโยงการพัฒนาประเทศกับเวทีโลก ดังนี้คือ

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals) องค์การสหประชาชาติ (United Nations Thailand, n.d.) ได้แก่

เป้าหมายที่ 11 ทำให้เมืองและการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์ มีความครอบคลุมความปลอดภัยยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลงและยั่งยืน

เป้าหมายที่ 13 ปฏิบัติการอย่างเร่งด่วนเพื่อต่อสู้กับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและผลกระทบที่เกิดขึ้น

เป้าหมายที่ 15 ปกป้อง พื้นฟู และสนับสนุนการใช้ระบบนิเวศบนบกอย่างยั่งยืน หยุดการเสื่อมโทรมของดินและหยุดการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ

จะเห็นได้ว่า หมายความว่าตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 13 มีความสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals) องค์การสหประชาชาติ ที่สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาต้องให้ความสำคัญในฐานะที่เป็นสถาบันที่มีคุณภาพ

ข้อตกลงอาเซียน และ BRI ในเรื่องนี้ ดร. พิจิตต รัตกุล, อดีตผู้อำนวยการศูนย์เตรียมความพร้อมป้องกันภัยพิบัติแห่งเอเชีย (Asian Disaster Preparedness Center) ได้กล่าวว่า เนื่องจากประเทศไทยตั้งอยู่ในภูมิภาคอาเซียนและก็เป็นส่วนหนึ่งที่อยู่ในเครือข่ายของโครงการเส้นทางสายไหมศตวรรษที่ 21 (Belt and Road Initiative – BRI) ใน 6 ประเทศ ซึ่งได้เริ่มการสร้างโครงสร้างพื้นฐานไว้บ้างแล้วทั้งจากทางประเทศที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนในโครงการ โดยข้อตกลงในการดำเนินงาน ประกอบด้วย คณะกรรมการสองชุด คือ คณะกรรมการด้านคมนาคม คณะกรรมการการจัดการภัยพิบัติ อันเป็นข้อตกลงในการส่งเสริมความร่วมมือในด้านการบริหารจัดการภัยพิบัติและการตอบสนองเหตุฉุกเฉิน (Agreement on Disaster Management and Emergency Response – ADMER) ของภูมิภาค (Rattakul, 2023)

การดำเนินงานด้านความปลอดภัยในสถาบันอุดมศึกษาของประเทศไทย

เมื่อสำรวจการดำเนินงานด้านความปลอดภัยในสถาบันอุดมศึกษาของประเทศไทย โดยผู้เขียนได้ทำการสืบค้นทางออนไลน์พบว่า สถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยที่มีการดำเนินการด้านความปลอดภัยอย่างจริงจังอยู่บ้างในบางแห่ง ดังนี้

มหาวิทยาลัยมหิดล จัดตั้งศูนย์บริหารความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสิ่งแวดล้อม Center for Occupational Safety, Health and Workplace Environment Management (COSHEM) ซึ่งกำหนดให้ศูนย์ฯ มีพันธกิจหลักในการส่งเสริมและสนับสนุนมหาวิทยาลัย ด้านการศึกษา งานวิจัย งานบริการวิชาการ และการบริหารจัดการองค์กรอย่างยั่งยืน ด้วยหลักการทางอาชีวอนามัยและความปลอดภัย

ทั้งได้กำหนดวิสัยทัศน์ว่า COSHEM จะเป็นศูนย์บริหารจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงานชั้นนำในระดับอาเซียน ภายในปี 2570 (Mahidol University, n.d.)

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีการจัดตั้งศูนย์วิจัยและพัฒนาการป้องกันและจัดการภัยพิบัติ (Center for Research & Development of Disaster Prevention & Management) เพื่อเป็นหน่วยงานและเป็นแหล่งความรู้ที่ทำหน้าที่ในการสืบค้น และรวบรวมข้อมูลด้านภัยพิบัติต่างๆ และหาแนวทางป้องกันและรับมือกับภัยธรรมชาติที่จะเกิดขึ้นภายในประเทศ รวมทั้งทางภาครัฐได้สนับสนุนให้ศูนย์ฯ ให้การศึกษาอบรมเรื่องการจัดการภัยพิบัติแก่ชุมชนด้วย (National Institute of Development Administration, n.d.)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีการจัดตั้งศูนย์ความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสิ่งแวดล้อม (ศปอส.) เพื่อให้บริการด้านข้อมูลและให้การอบรม วิเคราะห์วิจัยเพื่อยกระดับความปลอดภัยของห้องปฏิบัติการ/อาคาร และจัดทำแผนแก้ไขภาวะวิกฤติจากอุบัติเหตุที่อาจเกิดจากการปฏิบัติงาน ทั้งนี้ “จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้กำหนดวิสัยทัศน์ว่าในปี 2565–2569 จะเป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำ ที่มีการดำเนินการด้านอาชีวอนามัย ความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อมที่เป็นแบบอย่างและยั่งยืน” (Chulalongkorn University, n.d.)

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จัดตั้ง “ศูนย์บริหารจัดการความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน” (CMU Center for Safety, Occupational Health and Workplace Environment) จากความตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสิ่งแวดล้อม ทั้งของผู้ปฏิบัติงานและผู้มารับบริการ รวมไปถึงสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยและชุมชนโดยรอบ โดยมีกลุ่มงานบริการที่สำคัญ ได้แก่ การจัดอบรมด้านความปลอดภัยในเรื่องต่าง ๆ การให้บริการตรวจวัดสภาพแวดล้อมในการทำงานแก่หน่วยงานทั่วไป (Chiang Mai University, n.d.)

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จัดตั้ง “ศูนย์บริหารจัดการความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน” มีหน้าที่ในการดูแลและรวบรวมข้อมูลเพื่อการบริหารและดำเนินงานของมหาวิทยาลัยฯ เพื่อยกระดับมาตรฐานด้านความปลอดภัยในมหาวิทยาลัย ประเมินความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ ปลูกจิตสำนึกผู้คนทั้งภายในและบริเวณรอบข้างของมหาวิทยาลัย นอกจากนี้ศูนย์ฯ ยังให้บริการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัยและสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ ยังจัดตั้ง “ศูนย์วิจัยภัยพิบัติภาคใต้” โดยให้มีบทบาทในการรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิเกี่ยวกับภัยพิบัติต่างๆ และ Climate Change ของภาคใต้ในระยะยาวอย่างต่อเนื่อง และพัฒนาแบบจำลองเพื่อช่วยในการบริหารจัดการแก้ปัญหา รวมทั้งเผยแพร่ข้อมูลและฝึกอบรมด้านภัยพิบัติทางธรรมชาติ โดยมุ่งที่จะเป็นองค์กรดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับภัยพิบัติทางธรรมชาติที่มีความน่าเชื่อถือสูงสุดในภาคใต้ (Prince of Songkhla University, n.d.)

มหาวิทยาลัยรังสิต ได้จัดตั้งส่วนงานที่เกี่ยวข้องกับงานความปลอดภัย คือ 1. สถาบันการจัดการความปลอดภัยและนวัตกรรม เพื่อเสริมสร้างความร่วมมือด้านวิชาการ ด้านนวัตกรรม และด้านการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมกับงานตำรวจภูธรจังหวัด 2. สำนักงานปกครองและรักษา

ความปลอดภัย เป็นแผนงานที่ทำหน้าที่ในการควบคุมดูแลชีวิต ทรัพย์สิน รวมถึงพฤติกรรมของ บุคลากรและนักศึกษาให้เป็นไปตามกฎ ระเบียบ อย่างเคร่งครัดและให้ครอบคลุมอย่างทั่วถึงในทุกพื้นที่ ภายในมหาวิทยาลัยรังสิต (Rungsit University, n.d.)

จะเห็นได้ว่าสถาบันอุดมศึกษา ดังกล่าวนี้นี้มีการจัดตั้งส่วนงานความปลอดภัย เป็นส่วนงานที่มี การวางแผนนโยบาย ยุทธศาสตร์ และแผนงานของตนเองในหลายด้าน ทั้งด้านการเรียนการสอนภายใน มหาวิทยาลัย การฝึกอบรมให้ความรู้ต่อชุมชนภายนอก และการให้บริการตามความเชี่ยวชาญของ ตนเอง ตามหลักการและระเบียบของหน่วยงานราชการ ซึ่งล้วนเป็นสถาบันอุดมศึกษาชั้นนำของ ประเทศ ได้แสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นอย่างยิ่งในการดำเนินงาน ดังจะเห็นได้จากการระบุถึงการจะเป็น มหาวิทยาลัยชั้นนำ ที่มีการดำเนินงานด้านความปลอดภัยที่เป็นแบบอย่างของประเทศและภูมิภาค เอเชียในเวลานี้

มหาวิทยาลัยเกริกกับการดูแลความปลอดภัย

มหาวิทยาลัยเกริก เป็นองค์การทางการศึกษา ที่ให้ความสำคัญกับงานด้านการพัฒนาชุมชน และสังคมมาโดยตลอด ซึ่งเรื่องนี้ได้ระบุไว้แล้วอย่างชัดเจนในยุทธศาสตร์ต่างๆ กล่าวคือ ยุทธศาสตร์ที่ 2 ส่งเสริมการสร้างผลงานวิจัยและผลงานวิชาการ ยุทธศาสตร์ที่ 3 เน้นการบริการทางวิชาการ โดยมี เป้าประสงค์ในการนำไปใช้ประโยชน์เพื่อการพัฒนาชุมชนและสังคม รวมทั้งยุทธศาสตร์ที่ 4 พัฒนาการ บริหารงานให้มีมาตรฐานสู่ความเป็นสากล (Kirk University, 2021) และในปัจจุบันมหาวิทยาลัยได้ พัฒนาการเรียนการสอนที่มีหลักสูตรวิทยาลัยนานาชาติและอิสลามศึกษา ทำให้สังคมวิชาการของ มหาวิทยาลัยเกริกประกอบด้วยบุคคลต่างๆที่หลากหลาย ทั้งภาษา เชื้อชาติ และวัฒนธรรม ที่เข้ามา ศึกษาและทำงานอยู่ร่วมกัน จากสภาพการณ์ดังกล่าวจึงทำให้ ศาสตราจารย์ ดร. น.พ กระแส ชนะวงศ์ อธิการบดีมหาวิทยาลัยเกริก (Chanawong, 2024) ตระหนักถึงการดูแลความปลอดภัยที่อาจเกิดขึ้น จากภัยอันตรายต่าง ๆ ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ในงานสัมมนาหัวข้อ “งานวิจัยเชิงนโยบายทางการบริหาร การศึกษาของมหาวิทยาลัยเกริกกับการพัฒนาประเทศในทศวรรษหน้า” วันที่ 4 พฤศจิกายน 2566 โดยมีเนื้อหาที่สำคัญทั้งด้านวิชาความรู้ และความสนใจต่อชีวิตความเป็นอยู่ของบุคคลในสังกัดทั้ง นักศึกษา อาจารย์ บุคลากร และชุมชนโดยรอบ ด้วยเหตุนี้ ทางมหาวิทยาลัยเกริก จึงได้มีการจัดตั้ง สถาบันทางสังคมเพื่อผลักดันประโยชน์ต่อประชาคมวิชาการแห่งนี้และสาธารณชน หนึ่งในสถาบันที่มี การกล่าวถึง คือ สถาบันการจัดการความปลอดภัย และแนวทางการกำหนดหัวข้อทำวิทยานิพนธ์และ การเรียนการสอนในระดับ ศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต หรือ ศษ.ด. สาขาวิชาการบริหารการศึกษา ควรมี กรอบแนวคิดที่สำคัญในการกำหนดทิศทางการดำเนินงาน ดังนี้คือ ความเป็นนวัตกรรม (Innovation) ความเป็นสากลนิยม (International) การสร้างเสริมบูรณาการ (Integration) การสร้างเสริมบูรณภาพ (Integrity) การใช้ข้อมูลสารสนเทศ (Information Technology)

เนื้อหาบทความ

สถาบันการจัดการความปลอดภัย เป็นหน่วยงานเกิดขึ้นใหม่เพื่อตอบสนองนโยบายในการบริหารจัดการความปลอดภัยของมหาวิทยาลัย ผู้เขียนจึงขอเสนอแนวคิดเกี่ยวกับ อนาคตภาพในการบริหารจัดการสถาบัน ฯ โดยได้ทำการแนวคิดและแนวทางต่างๆ ในการก่อตั้งและดำเนินการ อันประกอบด้วย เนื้อหาดังต่อไปนี้ คือ แนวคิดองค์การสมัยใหม่ การจัดการสมัยใหม่ การจัดการสาธารณภัย การจัดการความเสี่ยงและการลดผลกระทบ การบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วม และการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยมีรายละเอียดที่นำเสนอเป็นเนื้อหาต่อไปนี้

องค์การสมัยใหม่ (Modern Organization)

หนังสือพิมพ์ กรุงเทพธุรกิจ ได้กล่าวถึงองค์กรยุค 4.0 ว่าควรปรับตัวตามหลักการแนวคิดที่คำนึงว่าองค์กรปัจจุบันต้องเผชิญกับสภาวะแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคของการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว ดังนั้นองค์กรจึงต้องปรับตัวอยู่เสมอ เช่น มีการจัดการแบบพลวัตร มีความยืดหยุ่น และเน้นทักษะในการทำงาน โดยภาพรวมแล้ว แนวทางปรับตัวให้เข้ากับยุคสมัยจะมีอยู่ 5 ด้าน (Bangkok Biznews, 2021) ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าสถาบันการจัดการความปลอดภัยแห่งมหาวิทยาลัยเกริกควรปรับตัวให้เข้ากับยุคสมัยดังต่อไปนี้ คือ

1. การปรับองค์กรให้เหมาะกับการรับมือต่อสถานการณ์ โดยดูจากลักษณะของงานและสถานการณ์แวดล้อมเป็นหลัก อย่างไรก็ตาม หากมีการลดขนาดก็มีข้อควรระวังที่ต้องพิจารณาทั้งในเรื่องการจูงใจให้สมาชิกในองค์กรร่วมมือกันทำงาน การคงอยู่ของสมาชิกที่ทรงคุณค่า และการพัฒนาความก้าวหน้าด้วยเช่นกัน การจัดโครงสร้างของสถาบัน

2. การปรับแผนการทำงานตามวิสัยทัศน์ที่วางไว้ขององค์กร เมื่อสภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงใหม่ องค์กรควรมีทางเลือกในการทำตามวิสัยทัศน์ที่วางไว้อย่างหลากหลาย โดยเป็นที่เข้าใจร่วมกันของสมาชิก ทำให้กระชั้นระยะเวลาในการบรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ ควบคู่ไปกับการกระจายอำนาจการตัดสินใจเพื่อลดความเสี่ยงในการทำงาน รวมทั้งสามารถกำหนดคนและทรัพยากรให้เหมาะสมกับงานจากการมีทางเลือกหลายทาง ประเด็นพิจารณาสำหรับสถาบันการจัดการความปลอดภัยแห่งมหาวิทยาลัยเกริกก็ได้แก่การกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าประสงค์ของสถาบัน

3. การรวมศูนย์ทรัพยากรและคนที่มีความสำคัญ ด้วยประสบการณ์ที่ต้องพบกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงและต้องแก้ไขบ่อยครั้ง ก็ทำให้องค์กรยุคใหม่ควรมีการจัดไว้ที่ส่วนกลาง เพื่อความคล่องตัวในการกระจายลงไปทำงานในส่วนต่างๆ ตามสถานการณ์ เพราะศูนย์การนำที่อยู่ตรงกลางย่อมมีข้อมูลเพียงพอ มองเห็นภาพรวมได้ชัดเจนมากกว่า มีความคิดเปิดกว้างมากกว่าโดยเฉพาะหากเป็นสถานการณ์ที่ไม่เคยคาดคิดว่าจะเกิดขึ้น การรับมือกับสถานการณ์ดังกล่าวจึงน่าจะเป็นทางเลือก

ที่เหมาะสมกว่า ประเด็นพิจารณาสำหรับสถาบันการจัดการความปลอดภัยแห่งมหาวิทยาลัยเกริก ได้แก่ การจัดการทรัพยากรให้ตอบสนองต่อสถานการณ์

4. วิธีการมองโอกาส โดยใช้โอกาสเป็นปัจจัยเพื่อปรับการทำงานขององค์กร ดังนั้นความยืดหยุ่นคล่องตัวขององค์กรต้องถูกออกแบบเชิงโครงสร้างให้แสวงหาโอกาส และต้องสร้างวัฒนธรรมที่มองการเปลี่ยนแปลงว่าเป็นเหตุการณ์ปกติในการทำงาน ประเด็นพิจารณาสำหรับสถาบันการจัดการความปลอดภัยแห่งมหาวิทยาลัยเกริก ก็คือ การสร้างวัฒนธรรมการรับมือสร้างการเปลี่ยนแปลงได้

5. บทบาทของผู้นำ ผู้นำขององค์กรยุคใหม่ มีความเข้าใจดีว่าความแม่นยำและการวางแผนไม่สามารถใช้ได้ในสภาพแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอยู่เสมอ การนำองค์กรไปข้างหน้าจึงต้องอาศัยการเรียนรู้จากสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วทำให้ดีกว่าเดิม สภาพที่คนเก่งได้ลองผิดลองถูกทำให้พวกเขาเก่งขึ้น เป็นการสร้างบรรยากาศในองค์กรให้พร้อมจะคิดไปข้างหน้า นวัตกรรมจึงเกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม ประเด็นพิจารณาสำหรับสถาบันการจัดการความปลอดภัยแห่งมหาวิทยาลัยเกริก ได้แก่ การสร้างภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของสถาบัน

ดังนั้น สถาบันการจัดการความปลอดภัย แห่งมหาวิทยาลัยเกริก จึงควรเป็นองค์กรที่มีการดำเนินการตามแนวทางขององค์การสมัยใหม่และมีการจัดการสมัยใหม่ นั่นคือ การคำนึงถึงสถานการณ์แวดล้อม วิสัยทัศน์ที่เป็นไปได้ การทำงานเป็นทีม การบริหารการเปลี่ยนแปลงและสร้างผู้นำการเปลี่ยนแปลง ดังงานวิจัยของ วิชิต สุรดิษฐ์ (Suradinkura, 2022) ที่ได้ทำวิจัยเรื่องการบริหารงานองค์การสมัยใหม่ของสำนักงานบัญชีเพื่อการเปลี่ยนแปลงไปสู่องค์กรดิจิทัล ผลวิจัยพบว่า องค์การสมัยใหม่ของสำนักงานบัญชี 5 ด้าน ได้แก่ การปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมองค์กร การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ความโปร่งใสและได้มาตรฐาน ทักษะคนคิด และจรรยาบรรณ มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงไปสู่องค์กรดิจิทัล สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตกร วิจิตรณรงค์ และคณะ (Wijannarong et al., 2022) เรื่อง การบริหารจัดการองค์การสมัยใหม่ สรุปว่า มุมมองการจัดองค์กรสมัยใหม่ หรือยุค New Normal ภายใต้สถานการณ์การระบาดของไวรัส COVID-19 องค์กรต้องปรับโครงสร้างให้พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์โดยเร็ว รวมทั้งการออกแบบกระบวนการทำงานก็ต้องเหมาะสม องค์กรจึงจะดำรงอยู่รอดได้ ดังนั้น กลยุทธ์การจัดองค์กรสมัยใหม่ ต้องเป็นกลยุทธ์การจัดโครงสร้างองค์กรที่มีประสิทธิภาพและมีความยืดหยุ่น โดยประยุกต์กับการนำเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาใช้ในการอำนวยความสะดวกในการทำงานและการบริหารงาน โดยองค์กรต้องมีการปรับเปลี่ยนสภาพองค์กรตามสถานการณ์ปัจจุบันให้สามารถแข่งขันได้ และผู้บริหารในฐานะผู้นำในการบริหารจัดการยุคใหม่นี้ต้องมีความรู้รอบด้าน

การจัดการสมัยใหม่ (Modern Management)

จากบทความของ อารักษ์ พรหมณี (Prommanee, 2012) เผยแพร่ไว้ในเว็บไซต์ GotoKnow ได้กล่าวถึงการบริหารจัดการสมัยใหม่ ว่ามีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ 1) ให้ความสำคัญประสิทธิผล หรือ ผลสัมฤทธิ์ (Effectiveness) 2) ให้ความสำคัญคุณภาพ (Quality) หรือความพึงพอใจของผู้รับบริการ (Customer Satisfaction) และ 3) ให้ความสำคัญหลักความรับผิดชอบ (Accountability) ซึ่งองค์ประกอบนี้สัมพันธ์กับการบริหารที่เปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง โดยสาระสำคัญ มีดังนี้

1. การบริหารงานมีลักษณะที่เป็นสากล หรืออาจกล่าวได้ว่า ความแตกต่างระหว่างการบริหารงานของภาคธุรกิจเอกชนและการบริหารงานของภาครัฐไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

2. ปรับเปลี่ยนจากการมุ่งเน้นเดิมต่อการควบคุมปัจจัยนำเข้าหรือ ทรัพยากรและกฎระเบียบต่าง ๆ มาเป็นการให้ความสำคัญในเรื่องผลผลิตและผลลัพธ์ หรือ การปรับเปลี่ยนจากการให้ความสำคัญในการรับผิดชอบต่อกระบวนการทำงาน มาเน้นการรับผิดชอบต่อผลสัมฤทธิ์แทน

3. มุ่งเน้นการใช้ความสามารถหรือทักษะการบริหารมากกว่าให้ความสำคัญต่อการกำหนดนโยบาย แต่เพียงอย่างเดียว

4. ให้ความสำคัญต่อการมอบอำนาจการควบคุมหน่วยงานกลางให้หน่วยงานพื้นที่ปฏิบัติการ เพื่อให้ผู้บริหารของแต่ละหน่วยงานพื้นที่มีอิสระและมีความคล่องตัวในการตัดสินใจดำเนินงาน

5. เน้นปรับเปลี่ยนโครงสร้างหน่วยงานให้มีขนาดเล็กลง ในรูปแบบของหน่วยงานอิสระในกำกับ โดยเฉพาะการแยกส่วนระหว่างการทำกับดูแลภารกิจเชิงพาณิชย์และไม่ใช้พาณิชย์ออกจากกัน รวมถึงแยกภารกิจเชิงนโยบายและการบริการออกจากกันอย่างเด็ดขาด

6. พยายามให้ความสำคัญการแปรรูปกิจการของรัฐให้เป็นเอกชน (privatization) และให้มีการจ้างบุคคลภายนอก (outsourcing) รวมทั้งปรับระเบียบวิธีการจัดจ้าง และการแข่งขันประมูลงาน (Competitive Tendering) เพื่อลดต้นทุนและปรับปรุงคุณภาพการบริการให้สูงขึ้น

7. ปรับเปลี่ยนกฎเกณฑ์สัญญาจ้างบุคลากรของภาครัฐให้มีอายุงานเฉพาะตามลักษณะงาน และกำหนดเงื่อนไขข้อตกลงให้มีความชัดเจนสามารถตรวจสอบได้

8. แลกเปลี่ยนเรียนรู้วิธีการบริหารจัดการของภาคธุรกิจเอกชน เช่น การวางแผนกลยุทธ์และแผนธุรกิจ การทำข้อตกลงว่าด้วยผลงาน (performance agreement) การจ่ายค่าตอบแทนตามผลงาน การจ้างบุคคลภายนอกให้เข้ามาปฏิบัติงานเฉพาะกิจ การพัฒนาระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารงานและการให้ความสำคัญต่อการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีขององค์กร (corporate image)

9. มีการสร้างแรงจูงใจและให้รางวัลตอบแทนในรูปของตัวเงิน (monetary incentives) มากขึ้น

10. สร้างระเบียบวินัยและการประหยัดค่าใช้จ่ายโดยพยายามลดต้นทุนและเพิ่มผลผลิต

สถาบันการจัดการความปลอดภัย แห่งมหาวิทยาลัยเกริก ควรนำแนวคิดการจัดการสมัยใหม่มาปรับใช้ ก็เนื่องจากแนวคิดดังกล่าวเป็นการการมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ การมุ่งเน้นเรื่องคุณภาพ ความพึงพอใจของผู้รับบริการ การมุ่งเน้นหลักความรับผิดชอบต่อสังคมคล้อยกับสภาพแวดล้อมทางการบริหาร

ในสถานการณ์ของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา โดยมีงานวิจัยของ ฌอนอมคิลป์ จันคณา-กิติกุล และคณะ (Chankanakitikul et al., 2019) กล่าวสนับสนุนว่า รูปแบบการจัดการสมัยใหม่ส่งผลต่อความสำเร็จขององค์กร โดยพบว่า การจัดการธุรกิจในยุคใหม่นั้นผู้บริหารต้องมีแนวทางและรูปแบบการบริหารที่เหมาะสม ให้ทันการเปลี่ยนแปลงซึ่งองค์ประกอบของการจัดการสมัยใหม่ที่วิเคราะห์และสังเคราะห์ ได้แก่ 1) การวางแผน (Planning) 2) การจัดองค์กร (Organizing) 3) การชี้นำ (Leading) 4) การควบคุม (Controlling) และ 5) การอำนวยการ (Directing) โดยปัจจัยแต่ละตัวนั้นมีสำคัญต่อความสำเร็จขององค์กร นอกจากนี้ผู้บริหารต้องมีการเรียนรู้ สะสมประสบการณ์ เพิ่มศักยภาพการจัดการ รวมถึงการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาปรับใช้เพื่อให้องค์กรประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดต่อไปยิ่ง ๆ ขึ้น

การบริหารจัดการสาธารณสุข

การบริหารจัดการภัยพิบัติหรือสาธารณสุข เป็นเรื่องที่มีความสำคัญมาก แต่ละสังคมจำเป็นต้องมีความชัดเจน หรือ มีความเห็นพ้องต้องกันเกี่ยวกับกระบวนการบริหารจัดการภัยพิบัติ สำหรับเรื่องนี้ นักวิชาการกลุ่มหนึ่งได้ให้เหตุผลถึงความสำคัญของการเตรียมตัวในการจัดการภัยพิบัติ ดังนี้ 1) เพื่อช่วยชีวิตผู้คน เมื่อมีการจัดเตรียมโครงสร้างพื้นฐานที่เหมาะสมและการฝึกอบรม จะช่วยเพิ่มขีดความสามารถของชุมชนในการช่วยชีวิตผู้คน ทำให้สามารถรอดพ้นจากความเครียดและความทุกข์ที่เกิดจากภัยพิบัติ 2) ปรับปรุงความสามารถของชุมชน เมื่อเกิดภัยพิบัติงานของหน่วยกู้ภัยเป็นเรื่องยากมากหากไม่ได้เตรียมตัวและรับการฝึกอบรมมาก่อน การมีความรู้และทักษะในการช่วยเหลือผู้คนถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของการจัดการภัยพิบัติ 3) ส่งเสริมการป้องกันโรค ภัยพิบัติเพิ่มความเสี่ยงด้านสุขภาพจากโรคติดต่อที่มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นระหว่างและหลังภัยพิบัติมากขึ้น เราจึงจำเป็นต้องมีแนวทางบรรเทาผลกระทบเรื่องนี้ 4) ใส่ใจต่อปัญหาความยากจน ภัยพิบัติสามารถผลักดันผู้คนให้เข้าสู่ความยากจน ชุมชนสามารถบรรเทาภัยคุกคามจากความยากจนและความหิวโหย ด้วยการเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยพิบัติให้ดีขึ้น 5) ปรับปรุงสุขภาพ ภัยพิบัติสามารถส่งผลเสียต่อสุขภาพของชุมชนได้ ดังนั้นจึงจำเป็นที่ชุมชนจะต้องเข้าถึงผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพ มีน้ำประปาและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสุขอนามัยในระหว่างและหลังภัยพิบัติ 6) ก่อร่างสร้างชุมชนใหม่ ภัยพิบัติอาจส่งผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อเศรษฐกิจท้องถิ่น ชุมชนอาจต้องดิ้นรนเพื่อรับมือกับความสูญเสียเหล่านี้ การจัดการภัยพิบัติจะสามารถช่วยให้ชุมชนสร้างตัวตนขึ้นใหม่และเชื่อมโยงผู้คนเข้าด้วยกันอีกครั้ง 7) เสริมสร้างความปลอดภัยจากกลุ่มหาประโยชน์ เงื่อนไขทางสังคมอาจทำให้เรื่องราวมีมากขึ้น ดังนั้นหลังจากเกิดภัยพิบัติ ชุมชนจะต้องระมัดระวังในการปกป้องความปลอดภัยให้ดี 8) ส่งเสริมความมั่นคง ภัยพิบัติสามารถก่อให้เกิดความไม่มั่นคง ความหวาดระแวง ความตึงเครียดทางชาติพันธุ์ ความเกลียดชัง และความรุนแรง หากไม่ได้รับการแก้ไข สิ่งนี้อาจเพิ่มจำนวนอาชญากรรมได้ 9) ส่งเสริมการคุ้มครองทรัพยากรธรรมชาติ ภัยพิบัติอาจก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมหรือ

ระบบนิเวศในท้องถิ่นได้ ในเวลาเดียวกัน ทำให้ชุมชนเสี่ยงต่อความไม่มั่นคงทางสังคมและการค้ามนุษย์ 10) เสริมสร้างการทำประชาคมและความไว้วางใจ ภัยพิบัติสามารถบ่อนทำลายเสถียรภาพทางสังคมและการเมือง รัฐบาลและองค์กรสำคัญอื่นๆ มักจะล้มเหลวในการคุ้มครองประชาชนในระหว่างหรือหลังภัยพิบัติ และสามารถนำไปสู่ความอ่อนแอของสถาบันทางสังคมและของบุคคล (Fellner, n.d.)

กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ได้วางระบบการบริหารจัดการสาธารณภัย โดยมีรายละเอียดของแต่ละกระบวนการย่อย (Ministry of Social Development and Human Security, 2015) ดังนี้

1. การป้องกัน (Prevention) โดยทั่วไปหมายถึง การดำเนินการต่าง ๆ เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้ภัยพิบัติเกิดขึ้นหรือทำให้เกิดความสูญเสียน้อยที่สุดซึ่งอาจเป็นการกำหนดมาตรฐานสิ่งก่อสร้างรองรับแผ่นดินไหว การควบคุมการใช้ที่ดินในพื้นที่เสี่ยง ฯลฯ ซึ่งมาตรการจะต้องมีนโยบายรองรับ มีการพัฒนาระบบข้อมูล มีการคาดการณ์ การซักซ้อม โดยมีสถาบันวิจัยฯ เป็นแกนกลางในการทำงาน

2. การเตรียมความพร้อม (Preparedness) การเตรียมการล่วงหน้าเพื่อเพิ่มขีดความสามารถให้กับปัจเจกบุคคล ครอบครัว หน่วยงาน ชุมชน รัฐบาล ในการเผชิญกับสถานการณ์ภัยพิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล มีมาตรการที่สำคัญ ได้แก่ การจัดทำแผนรองรับภาวะฉุกเฉิน การจัดทำระบบการสื่อสารในภาวะวิกฤต การเตรียมอพยพประชากรกลุ่มต่างๆ รวมถึงการอบรมกลุ่มคนที่จะได้รับผลกระทบรุนแรงเพื่อให้เกิดการเตรียมการได้ด้วยตนเองมีความสำคัญมาก

3. การตอบสนอง/การเผชิญเหตุฉุกเฉิน (Emergency/Disaster Response) ซึ่งโดยปกติมักหมายถึง การปฏิบัติการอย่างทันทีทันใดของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยมีมาตรการป้องกันอันตราย เช่น การค้นหาช่วยชีวิต การอพยพ การผจญเพลิง การจัดทำที่พักชั่วคราว และ การนำส่งโรงพยาบาล เป็นต้น ซึ่งที่ผ่านมาในกรณีของประเทศไทยยังเป็นการกระทำหน้าที่โดยหน่วยงานภาครัฐ และเสริมด้วยบทบาทของหน่วยงานอาสาสมัคร

4. การช่วยเหลือบรรเทาทุกข์ (Relief/Mass Relief) โดยปกติหมายถึง การให้ความช่วยเหลือต่างๆแก่ผู้ประสบภัยอย่างทันทีทันใด เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตที่ใกล้เคียงกับภาวะปกติในระดับหนึ่ง โดยเฉพาะการได้รับปัจจัยสี่ ซึ่งล้วนเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นในการดำรงชีวิต/เอาชีวิตรอดได้

5. การฟื้นฟู/บูรณะ/เยียวยา (Recovery/Reconstruction/Rehabilitation) เมื่อภาวะไม่ปกติผ่านพ้นไปแล้ว ก็จะต้องทำการฟื้นฟู เยียวยา เพื่อให้ปัจเจกบุคคล กลุ่มประชากร ชุมชนที่ได้รับผลกระทบกลับคืนสู่สภาพให้มากที่สุด แต่หลายกรณีจะต้องใช้เวลานานในการฟื้นฟูเยียวยา โดยเฉพาะด้านจิตใจแก่บุคคลที่สูญเสียสิ่งต่างๆ การฟื้นฟูจำเป็นต้องมีเงินลงทุนก้อนใหม่ในการดำเนินงาน

6. การป้องกัน (Prevention) โดยปกติหมายถึง การดำเนินการต่าง ๆ เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้ภัยพิบัติเกิดขึ้น หรือทำให้เกิดความสูญเสียน้อยที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ด้านชีวิต ทรัพย์สิน ซึ่งในกรณีของอุทกภัย อาจจะมีมีความจำเป็นต้องทำการป้องกันเชิงกายภาพ เช่น การยกของขึ้นที่สูง การทำคันกั้นน้ำ แต่ถ้าเป็นกรณีการป้องกันแผ่นดินไหวอาจจะเป็นการกำหนดมาตรฐานความปลอดภัยของ

สิ่งก่อสร้าง หรือ อาจจะเป็นการควบคุมการใช้ที่ดินที่อยู่ในพื้นที่เสี่ยง ซึ่งมาตรการหลายๆ ประการ จะต้องมีการผลักดันในระดับนโยบายรองรับด้วย

ดังนั้น สถาบันการจัดการความปลอดภัย แห่งมหาวิทยาลัยเกริก ในสถานะสถาบันการศึกษา ระดับอุดมศึกษา ควรนำแนวคิดการบริหารจัดการสาธารณภัยมาปรับใช้ เนื่องจากแนวคิดดังกล่าว จะเป็นแนวทางให้มีการสร้างนวัตกรรม และการบูรณาการเทคนิควิธีการต่างๆ เข้าด้วยกัน โดยมี งานวิจัยสนับสนุน คืองานของ ศิริรักษ์ สิงหเสม และคณะ (Sinhaseema et al., 2021) เรื่องการศึกษา วิจัยกลไกการบริหารจัดการสาธารณภัยในระดับพื้นที่ ผลการศึกษาได้สรุปข้อเสนอในการกำหนดกลไก การบริหารจัดการสาธารณภัยในระดับพื้นที่ 3 รูปแบบ คือ รูปแบบสำนักงานป้องกันและบรรเทา สาธารณภัยจังหวัด รูปแบบสำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยกลุ่มอำเภอ และรูปแบบ สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยอำเภอ โดยรูปแบบที่เหมาะสมกับพื้นที่ ตามหลักการบริหาร จัดการเป็นรูปแบบสำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยกลุ่มอำเภอ เพราะมีความชัดเจน ในโครงสร้างการตอบสนองภารกิจเชิงความเชี่ยวชาญและในฐานะหน่วยงานเชิงอำนาจหน้าที่ อย่างไรก็ตามไม่มีรูปแบบใดที่ดีที่สุด เพราะการประยุกต์ใช้ยังเกี่ยวพันกับสภาพพื้นที่และการเข้าถึง ลักษณะ สาธารณภัย ประชากรและขอบเขตการปกครอง และศักยภาพของเครือข่าย และขีดความสามารถ ของหน่วยปฏิบัติด้วย

การจัดการความเสี่ยงและการลดผลกระทบ

กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ได้กล่าวถึงแนวคิดการบริหารจัดการความ เสี่ยง เป็นอีกแนวคิดหนึ่งที่มีความสำคัญเพราะถ้า บุคคล ครอบครัว ชุมชน และหน่วยงาน ทราบว่า ตนเองอยู่ในพื้นที่เสี่ยงภัย หรือ มีความเสี่ยงที่จะเกิดภัยพิบัติขึ้นในพื้นที่ดังกล่าว จะได้มีการเตรียมการ ซึ่งโดยปกติมักหมายถึง การดำเนินกิจกรรมต่างๆ ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อลดผลกระทบและความรุนแรง ของภัยพิบัติที่ก่อให้เกิดอันตรายและความสูญเสียแก่ชีวิต ทรัพย์สิน ชุมชน และสังคม สำหรับในหลายๆ ประเทศมีการใช้มาตรการที่เป็นการผสมผสาน ทั้งแนวคิดการป้องกัน และแนวคิดการลดบรรเทา ผลกระทบ ดังนั้นการประสานงานที่ได้ผลระหว่างฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

สำหรับมาตรการที่สำคัญ ๆ ที่สามารถนำมาใช้ในการลดหรือบรรเทาผลกระทบ ได้แก่

- 1) การปรับปรุงระบบแจ้งเตือนภัย
- 2) การสร้างเสริมการตระหนักรู้ของสาธารณชนผ่านวิธีการต่าง ๆ เช่น การฝึกอบรม
- 3) การกำหนดมาตรฐานความปลอดภัยของการดำเนินกิจกรรม เช่น การใช้ที่ดิน
- 4) การปรับวิถีการดำรงชีวิตที่มีความหลากหลาย ที่มีความเชื่อมโยงกับลักษณะทางภูมิโนเวนต์ ที่เปลี่ยนแปลงไปตามฤดูกาล หรือเพื่อกระจายความเสี่ยง เป็นต้น

ดังนั้นสถาบันการจัดการความปลอดภัย แห่งมหาวิทยาลัยเกริก ควรนำแนวคิดการบริหาร จัดการ ความเสี่ยงและลดผลกระทบมาปรับใช้ เพื่อกระตุ้นให้เกิดความตระหนักต่อภัยที่อาจเกิดขึ้น โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งการประเมินความเสี่ยงร่วมกันของคนในชุมชน ทำให้ชุมชนมีการเตรียมความพร้อมมากขึ้น นอกจากนี้ยังควรคำนึงการลดผลกระทบต่อความสูญเสีย ที่สถาบันฯควรมียุทธศาสตร์ในการจัดการองค์ความรู้ต่อความเสี่ยงที่อาจมีขึ้น งานวิจัยสนับสนุนแนวคิดดังกล่าว คืองานของ ฐากร ปรางยิม (Prangyim, 2021) เรื่องการจัดการความเสี่ยงภัยพิบัติในพื้นที่ท่องเที่ยวตลาดน้ำคลองแห ของเทศบาลเมืองคลองแห อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา งานวิจัยได้สรุปว่าเหตุปัจจัยที่ทำให้พื้นที่ตลาดน้ำคลองแห เกิดภัยพิบัติ ประกอบด้วย ลักษณะภูมิประเทศของพื้นที่ซึ่งเป็นที่ราบลุ่มทุ่งนามีน้ำท่วมถึงสภาพลำคลองแหในปัจจุบันตื้นเขิน มีการตั้งบ้านเรือนขยายตัวของชุมชนอย่างรวดเร็ว และมีการใช้ประโยชน์ที่ดินผิดประเภท การก่อสร้างอาคารร้านค้าต่าง ๆ เป็นลักษณะการก่อสร้างแบบชั่วคราวโดยไม่คำนึงถึง การรองรับภัยพิบัติที่อาจเกิดขึ้นได้ ส่วนศักยภาพการจัดการความเสี่ยงภัยพิบัติในพื้นที่ พบว่า 1) ด้านกำลังคน มีจำนวนครบตามโครงสร้างอัตรากำลัง และยังมีอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน ในการสนับสนุนงาน 2) ด้านวัสดุอุปกรณ์ เทศบาลฯ มีการจัดเตรียมเครื่องมือ เครื่องใช้ในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยเฉพาะในชั้นพื้นฐานเท่านั้น 3) ด้านงบประมาณ การจัดสรรยังให้ความสำคัญในการลงทุนด้านการจัดการความเสี่ยงภัยพิบัติในพื้นที่ไม่มากเท่าที่ควร 4) ด้านทักษะความสามารถของบุคลากรมีความเหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ อย่างไรก็ตาม การพัฒนาทักษะยังเป็นอบรมทักษะขั้นพื้นฐาน 5) ภาควิชาการ ได้มีการสร้างความร่วมมือเป็นอย่างดี สำหรับมาตรการในการจัดการความเสี่ยงภัยพิบัติ พบว่า ทางเทศบาลเมืองคลองแห ได้มีการดำเนินทั้งมาตรการเชิงโครงสร้างและที่ไม่ใช่เชิงโครงสร้าง ขณะเดียวกันก็มีความพยายามในการนำมาตรการด้านผังเมือง การใช้ประโยชน์ที่ดิน และการควบคุมอาคารมาปรับใช้แต่การบังคับใช้ยังไม่ค่อยเห็นผลเท่าใด

การบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วม

เรื่องนี้ ศรัณย์ เจียรไน และคณะ (Jeiaranai et al., 2015) ได้นำเสนอรูปแบบการบริหารแบบมีส่วนร่วมในสถาบันอุดมศึกษาไว้ว่า สถาบันอุดมศึกษา ควรกำหนดรูปแบบการบริหารแบบมีส่วนร่วมตามหลักธรรมาภิบาลให้มีความชัดเจนในภารกิจหลัก อันได้แก่ การสอน การวิจัย การบริการ วิชาการ และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม โดยมีการดำเนินการตามทฤษฎี หลักการ มีขั้นตอนการและใช้เทคนิควิธีการเสริมสร้างพลังการมีส่วนร่วมซึ่งสถาบันอุดมศึกษาควรศึกษาวิจัยรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับแต่ละแห่ง ทั้งนี้

ประการแรก เพื่อประสิทธิภาพในการบริหาร งานทำให้เกิดความร่วมมือ รวมพลังความสามัคคี การทำงานเป็นทีม ทำให้มีการสนับสนุนการทำงาน สร้างผลงานได้มากในเวลาจำกัด

ประการที่สอง บุคลากรมีขวัญกำลังใจที่ได้มีส่วนร่วม ได้รับการยอมรับจากฝ่ายบริหาร มีความภาคภูมิใจ มีความกระตือรือร้น ช่วยเพิ่มพูนประสิทธิภาพการทำงานให้สูงขึ้น

ประการที่สาม การทำงานที่มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ช่วยให้เกิดบรรยากาศที่ดีในการทำงาน ลดความขัดแย้ง ลดการต่อต้าน ฝ่ายปฏิบัติได้มีโอกาสร่วมทำงาน ร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ งานสำเร็จได้รวดเร็วเพราะความร่วมมือจากทุกคนทุกฝ่าย

ประการสุดท้าย คือเกิดกระบวนการประชาธิปไตยที่ร่วมมือกัน แบ่งงานกันทำ ร่วมกันรับผิดชอบ เป็นการลดค่าใช้จ่ายในการบริหารงาน การร่วมคิดร่วมทำ เป็นการเพิ่มคุณภาพงาน ทำให้การใช้ทรัพยากรประหยัดและเกิดประโยชน์สูงสุด

สถาบันการจัดการความปลอดภัย แห่งมหาวิทยาลัยเกริก ควรนำการบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วมมาปรับใช้ เนื่องจากบุคคลที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับงานของมหาวิทยาลัยเกริกมีความหลากหลายในทุกด้าน ทั้ง อายุ ฐานะทางเศรษฐกิจสังคม และวัฒนธรรม ดังนั้นการบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วม จะทำให้มหาวิทยาลัยสามารถดำเนินงานที่ตอบสนองความต้องการต่อกลุ่มคนแต่ละกลุ่ม ได้ตรงต่อความต้องการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์วิกฤตภัยที่อาจเกิดขึ้นได้ โดยงานวิจัยที่สนับสนุน ได้แก่ งานของอดิสร ดีปานธรรม และคณะ (Deepantham et al., 2019) ในหัวข้อการพัฒนารูปแบบการจัดการด้านความปลอดภัยแบบมีส่วนร่วมในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยมีข้อค้นพบที่สำคัญ ดังนี้

1. สภาพปัจจุบันของการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยแบบมีส่วนร่วม พบว่าสภาพการบริหารโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้ดังนี้ ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา ด้านการพานักเรียนไปศึกษานอกสถาน และด้านการเดินทางไป-กลับ

2. รูปแบบการจัดการด้านความปลอดภัยแบบมีส่วนร่วมในสถานศึกษา พบว่า มี 4 ปัจจัยคือ 1) ปัจจัยด้านมาตรการป้องกันและแก้ไขอุบัติเหตุ ประกอบด้วย 7 ตัวบ่งชี้ คือ ด้านป้องกันอุบัติเหตุจากอาคารเรียน ด้านสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา ด้านป้องกันอุบัติเหตุจากบริเวณสถานศึกษา ด้านการจราจร ด้านกำหนดกฎความปลอดภัยในสถานศึกษา ด้านป้องกันจุดเสี่ยงในสถานศึกษา ด้านการให้ความรู้และสร้างจิตสำนึกความปลอดภัย 2) ปัจจัยด้านมาตรการป้องกันและแก้ไขอุบัติเหตุเกี่ยวกับภัยธรรมชาติ มี 4 ตัวบ่งชี้ คือ ด้านอัคคีภัย ด้านอุทกภัย ด้านธรณีพิบัติภัยและสึนามิ ด้านการวางแผนรับมือเมื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน 3) ปัจจัยด้านมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาด้านสังคม มี 4 ตัวบ่งชี้ คือ ด้านป้องกันการล่วงละเมิดทางร่างกายและจิตใจ ด้านป้องกันการทำร้ายตัวเอง ด้านป้องกันการใช้สารเสพติด ด้านการป้องกันตัวเองให้ปลอดภัย 4) ปัจจัยด้านมาตรการรักษาความปลอดภัยในสุขภาพอนามัย มี 5 ตัวบ่งชี้ คือ ด้านป้องกันมลพิษจากสิ่งแวดล้อม ด้านโภชนาการที่ดี ด้านการเสริมสร้างสุขภาพอนามัย ด้านการป้องกันโรค ด้านการดูแลสุขภาพเบื้องต้น

3. การประเมินการจัดการด้านความปลอดภัยแบบมีส่วนร่วมในสถานศึกษา พบว่า การจัดการด้านความปลอดภัยแบบมีส่วนร่วม เป็นรูปแบบที่ดีที่เราสามารถนำไปประยุกต์ใช้จริงได้

การศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

กาญจนา เกรียงสี (Ngaorungsi, 2016) ได้กล่าวถึงการศึกษากับการพัฒนาที่ยั่งยืน (Education for Sustainable Development – ESD) และสรุปได้ว่า ความท้าทายในการบริหารการจัดการศึกษาอยู่ที่การยกระดับของการศึกษาที่เป็นการสร้างสรรค์ การตอบสนองความต้องการที่ไม่ใช่เป็นการทำลายทรัพยากร หรือก่อให้เกิดมลภาวะเพิ่มมากขึ้น แต่จะต้องบริหารจัดการการศึกษาให้เกิดการใช้ทรัพยากรอย่างมีคุณค่าและสร้างสรรค์อนาคตที่ดีให้กับการดำเนินชีวิตของคนรุ่นต่อไป ซึ่งจะต้องจัดการให้มีการปฏิรูปหลักสูตรของการศึกษาทุกระดับ ในการช่วยให้เกิดการสร้างผลผลิตและรูปแบบการบริโภคอย่างยั่งยืน และยังให้ข้อเสนอแนะในการบริหารจัดการอาจกระทำได้ ดังนี้

1. การพัฒนาหลักสูตรที่ก่อให้เกิดความยั่งยืนในทุกระดับของการศึกษา ที่ต้องเรียนรู้ที่เกี่ยวกับปัจจัยการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยเรียงลำดับความสำคัญและความยากง่ายของสาระไปจนถึงการศึกษาวิจัย การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมสีเขียว การเรียนรู้เกี่ยวกับสภาพความเป็นพหุวัฒนธรรมของประชากรโลกเพื่อความเข้าใจอันดี สร้างความร่วมมือกันในการดำเนินชีวิต โดยปราศจากความขัดแย้ง

2. การพัฒนาผู้สอนและผู้เรียนให้มีสมรรถนะ (Competencies) ในด้านต่างๆ คือ การคิดเชิงวิเคราะห์ การวาดภาพอนาคตที่พึงประสงค์ การตัดสินใจในการดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันกับบุคคลอื่นและด้านสภาพแวดล้อมในลักษณะสมดุล การพัฒนาองค์ความรู้ที่เกี่ยวกับปรากฏการณ์และการเปลี่ยนแปลงของโลกเพื่อความเข้าใจ และคิดหาแนวทางสร้างกิจกรรม หรือบทเรียนในการแก้ไขปรับปรุงให้คุณภาพชีวิตของตนเอง ชุมชน และสังคมดีขึ้น เช่น ความรู้เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ความหลากหลายทางชีวภาพ ภัยพิบัติ การจัดการความเสี่ยง ระบบเมือง และวิถีชีวิต ฯลฯ

ดังนั้นสถาบันการจัดการความพลอดภัย แห่งมหาวิทยาลัยเกริกควรนำแนวคิด เรื่องการศึกษาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนมาปรับใช้ ก็เนื่องจากแนวคิดดังกล่าวการรักษาความสมดุลระหว่างการสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจควบคู่การดูแลธรรมชาติ เสริมสร้างการจัดระเบียบสังคมใหม่ ชุมชนสามารถรวมกลุ่มกันเพื่อการจัดการปัญหาต่างๆ อันเป็นการพัฒนาบนฐานของเป็นความไว้วางใจทางสังคมของผู้คนในสังคม โดยมีงานวิจัยสนับสนุนที่สนับสนุนแนวคิดดังกล่าว คือ การศึกษาของ วีระศักดิ์ บุญญดิษฐ์ และคณะ (Boonyadit et al., 2021) ในเรื่องหลักการบริหารกับการพัฒนาที่ยั่งยืนของสังคมไทย ที่สรุปว่า หลักการบริหารกับการพัฒนาที่ยั่งยืนของสังคมไทย มีความเกี่ยวพันและเชื่อมโยงระหว่างระบบความสัมพันธ์ของระบบทุนทางสังคม การเปลี่ยนแปลงประเทศไปสู่ความทันสมัย ตามแบบทุนนิยมที่เน้นความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจพร้อม ๆ กับการจัดระเบียบสังคมใหม่ ชุมชนสามารถรวมกลุ่มกันเพื่อการจัดการปัญหาต่างๆ นอกจากนี้ วีระศักดิ์ บุญญดิษฐ์ และคณะ ยังเสนอแนวทางการพัฒนาของตนเองอันเป็นความไว้วางใจทางสังคมให้เกิดขึ้นโดยเงื่อนไขสำคัญ 3 ประการ ได้แก่

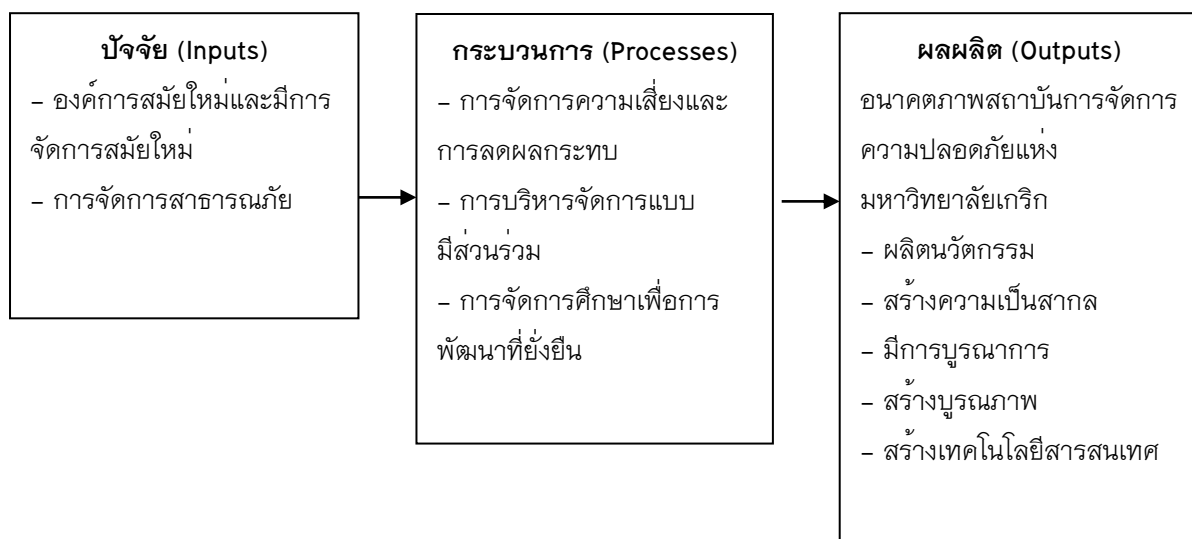
1. การสร้างบรรทัดฐานแบบพึ่งพาอาศัยกัน ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานและกฎเกณฑ์กติกาของความสัมพันธ์แบบเท่าเทียมกันขึ้นมา พร้อมทั้งพัฒนากระบวนการขัดเกลาทางสังคม เพื่อให้บรรทัดฐานดังกล่าวเป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางและยั่งยืน

2. การสร้างเครือข่ายที่ทำให้บุคคลมาสัมพันธ์กันในเรื่องเกี่ยวกับชุมชน เช่น การพัฒนาความสัมพันธ์แบบวิสาสะและความสัมพันธ์แบบแนวราบ เพื่อให้ประชาชนได้สร้างนิสัยของการมีส่วนร่วมและความร่วมมือกันทำให้สามารถผลึกกำลังกันดำเนินกิจกรรมต่างๆรวมทั้งปลูกฝังจิตสำนึกสาธารณะ จนในที่สุดสามารถพัฒนาสู่ความเป็นชุมชนแบบประชาสังคมและชุมชนที่พัฒนาอย่างยั่งยืน

3. การสร้างเงื่อนไขสำคัญของการดำรงอยู่ ภายใต้บริบทที่เปลี่ยนแปลงไปสู่ความทันสมัยและความสัมพันธ์ทางการผลิตแบบทุนนิยม ก็คือ ศักยภาพของชุมชนในการจัดระเบียบทางสังคมใหม่ที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงโลกทัศน์ ระบบคุณค่า และบรรทัดฐานที่ทำให้ชุมชนสามารถสร้างศักยภาพในการปรับตัวอย่างมีอำนาจต่อรอง และดำรงความสามารถท่ามกลางบริบทที่เปลี่ยนแปลง

บทสรุป

จากการศึกษาในครั้งนี้ ทำให้ทราบว่า การจัดตั้ง สถาบันการจัดการความปลอดภัย แห่งนี้มีความสอดคล้องกับสถานการณ์การพัฒนานโยบายของประชาคมนานาชาติและของประเทศไทยที่มีความตระหนักต่อการเตรียมความพร้อมในการเผชิญกับอันตรายจากภัยพิบัติต่างๆ ที่มาจากธรรมชาติ และจากการกระทำของมนุษย์ ในการนี้ผู้เขียนได้นำเสนอโมเดลแนวทางการบริหารจัดการเชิงระบบ (System Approach Management Model) อนาคตภาพสถาบันการจัดการความปลอดภัย แห่งมหาวิทยาลัยเกริก ดังต่อไปนี้

จากโมเดลข้างต้น สถาบันควรมีกรอบการบริหารจัดการตามแนวคิดและแนวทาง ต่อไปนี้

1. สถาบันฯ ควรเป็นองค์การสมัยใหม่และมีการจัดการสมัยใหม่ นั่นคือ การคำนึงถึงสถานการณ์แวดล้อม วิสัยทัศน์ที่เป็นไปได้ การทำงานเป็นทีม การบริหารการเปลี่ยนแปลง และสร้างผู้นำการเปลี่ยนแปลง

2. สถาบันฯ ควรมีการจัดการสมัยใหม่ นั่นคือ การมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ การมุ่งเน้นเรื่องคุณภาพ ความพึงพอใจของผู้รับบริการ และการมุ่งเน้นหลักความรับผิดชอบต่อ

3. สถาบันฯ ควรมีแนวทางในการจัดการสาธารณภัยในลักษณะของกำหนดกลไกการบริหารจัดการในระดับพื้นที่ เนื่องจากแนวคิดดังกล่าวจะก่อให้เกิดการสร้างนวัตกรรม และการบูรณาการเทคนิควิธีการต่างๆ เข้าด้วยกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. สถาบันฯ ควรนำแนวคิดการบริหารจัดการความเสี่ยงและการลดผลกระทบมาปรับใช้ เนื่องจากแนวคิดดังกล่าวจะกระตุ้นให้เกิดความตระหนักรู้ต่อภัยที่อาจเกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประเมินความเสี่ยงร่วมกันของคนที่เกี่ยวข้อง และมีการเตรียมความพร้อมมากขึ้น

5. สถาบันฯ ควรนำแนวคิดการบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วมมาปรับใช้ เนื่องจากบุคคลที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับงานของมหาวิทยาลัยมีหลากหลาย ดังนั้นการบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วม จะทำให้มหาวิทยาลัยสามารถดำเนินงานที่ตอบสนองความต้องการต่อคนแต่ละกลุ่มได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์วิกฤตภัยที่อาจเกิดขึ้นได้

6. สถาบันฯ ควรคำนึงถึง หลักการบริหารสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนของสังคม นั่นคือ การรักษาความสมดุลระหว่างการสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจควบคู่การดูแลธรรมชาติ เสริมสร้างการจัดระเบียบสังคมใหม่ ชุมชนสามารถรวมกลุ่มกันเพื่อการจัดการปัญหาต่าง ๆ อันเป็นการพัฒนาบนฐานของเป็นความไว้วางใจทางสังคมของผู้คนในสังคม

References

- Bangkok Biznews. (2021, June 4). *How should organizations in the 4.0 era adopt?*.
<https://www.bangkokbiznews.com/blogs/columnist/127545>
- Boonyadit, V., Suwannaman, P., Arunno, S., & Wannamane, N. (2021). Principles of management and sustainable development of Thai society. *Journal of Maha Chula Tani, Chulalongkorn Raja Vidyalyaya University*, 3(6), 33–41.
- Chanawong, K. (2024). President of Krirk University, Speech at the seminar on the topic “Policy research on educational administration of Krirk University and national development in the next decade” on November 4, 2023, Krirk University.

- Chankanakitikul, T., Charoenchai, K., & Chotichai, N. (2019). The model of modern management effect to the success of an organization, *Journal of Asian Graduate College*, 9(2), 64–68.
- Chiang Mai University. (n.d.). *Safety, Occupational Health and Working Environment Management Center*. <https://she.cmu.ac.th/>
- Chulalongkorn University. (n.d.). *Center of safety health and environment of Chulalongkorn University–SHECU*. <https://www.shecu.chula.ac.th/home/>
- Deepantham, A., Dilukwuth, P., & Sasuad, K. (2019). Development of a participatory safety management model in educational institutions, the Office of the Basic Education Commission. *Journal of Educational Administration, SWU.*, 16(31), 66–75.
- Fellner, R. (n.d.). *10 Reasons Why Disaster Management Is Important*. Aidboard. <https://aidboard.com/magazine/why-disaster-management-important/>
- International Safe Community Certifying Centre – ISCCC. (n.d.). *The safe communities concept*. <https://isccc.global/history?show=all>
- Jeiaranai, S., Muangsiritham, P., & Maneein, A. (2015). The creation of the participatory administration model in the Institute of Physical Education through National Sports University. *Journal of Education, Faculty of Education, Sri Nakarini Tharawiroj University*, 16(2), 44–54.
- Krirk University. (2021). *Krirk University Development Plan No.7 (2021–2025)*. Krirk University.
- Mahidol University. (n.d.). *Center for Occupational Safety, Health & Environment Workplace Management – COSHEM*. <https://coshem.mahidol.ac.th/index.php/en/home/>
- Ministry of Social Development and Human Security. (2015, July 10). *Review of related knowledge meeting document of the subcommittee on national disaster prevention and mitigation plan*. https://www.m-society.go.th/ewtadmin/ewt/mso_web/article_attach/15887/19028.pdf
- National Institute of Development Administration. (n.d.). *Center for Research & Development of Disaster Prevention & Management*. <https://ssed.nida.ac.th/th/>
- Ngourungsi, K. (2016), Education for Sustainable Development (ESD). *Journal of the Association of Researchers*, 21(2), 13–18.
- Office of the National Economic and Social Development Council. (2022). *National Economic and Social Development Plan No. 13 (2023–2027)*. https://www.nesdc.go.th/ewt_news.php?nid=13651

- Prangyim, T. (2021), *Disaster risk management in the Khlong Hae Floating Market tourist area, Khlong Hae Municipality, Hat Yai District, Songkhla Province*[Master's thesis, Prince of Songkhla University].
- Prince of Songkhla University. (n.d.). *Safety, Occupational Health, and Working Environment Management Center. and the establishment of the Southern Natural Disaster Research Center*. <https://psub.psu.ac.th/?p=7979> or <https://www.nadrec.psu.ac.th/>
- Prommanee, A. (2012, June 18). *Organizational management towards success*. GotoKnow. <https://www.gotoknow.org/posts/448412>
- Rattakul, P. (2023). Disaster preparedness: The role of ASEAN and Thailand. Paper in an academic seminar on the role of educational institutions and the One Belt, One Road policy. International Academic Conference Center, Krirk University, on January 19, 2023.
- Rungsit University. (n.d.). *Institute of Security Management and Innovation, and Office of Administrative and Security*. <https://www2.rsu.ac.th/unit/ac3c6e3c-c5f1-4874-a3db-38bb60b35bff> or <https://www2.rsu.ac.th/upload/file/Upload/AD-57.pdf>
- Sinhasema, S., Luangprapat, W., & Choeisir, P. (2021). A study of disaster management mechanisms at area level. *Journal of Social Sciences Faculty of Political Science, Chulalongkorn University*, 51(1), 73–96.
- Suradinkura, V. (2022). Modern organization management of the accounting firm for the transformation to a digital organization. *Rajapark Journal*, 16(46), 576–593.
- United Nations Thailand. (n.d.) *United Nations support for the sustainable development goals in Thailand*. <https://thailand.un.org/th/sdgs>
- Wijannarong, J., Somboon, V., & Meesiri, W. (2022). New normal: Management aspect of modern organization. *Journal of MCU Social Science Review*, 11(1), 392–400.